

ΜΑΡΚΟ ΓΑΗΤΕΒ
ΤΥΒΑ Σ ΗΑΦΤΑ

chitanka.info

В нашето семейство е традиция да прекарваме пролетната ваканция на село при бабата на Панчо. За други празници и ваканции можем да измислим и нещо друго, но пролетта посрещаме там. След дългата зима в града се чувстваме нещо като прелетни птички. Отлитаме отново към моята родна стряха. Само дете не сме прекарвали зимата в Африка, а край радиаторите и нафтовите печки.

Когато пристигнем, овошките още са в пъпки, а когато си тръгнем, оставяме селото потънало под бялата пяна на цъфналите дървета. Цялото чудо на пролетното обновление се извършва пред очите ни от минута на минута.

За Панчо най-голяма радост е пристигането на лястовичките. Със своите опашки, прилични на ножици, те сякаш прерязват някаква невидима лента и пролетта бива официално открита. В нейна чест еква песента на птичия хор, небето развява сините си знамена, а Панчовото „ура“ е достатъчно да замести цяла манифестация.

Тая година обаче нещата малко се пообъркаха. Трябваше да прекарам в служебна командировка почти цялата пролетна ваканция. Но все пак наредих работите така, че поне Панчо да не пострада. Заведох го на село в началото на ваканцията, а в края минах да го прибера.

Заварих го много разстроен, почти разплакан.

— Какво има, Панчо?

— Лястовичките — изхлипа той.

— Да не ги е изяла котката?

— Ще ги изяде друг път — изпъчи се Панчо. — Нали знаеш, че не ѝ давам да припари на терасата, когато запристигат лястовичките.

— Тогава, значи, всичко е наред.

— Нищо не е наред. Не искат да влязат в гнездото.

— Я да видим.

Излязох на терасата. Лястовичките се навъртаха наоколо, понякога прелитаха с бърснещ полет покрай гнездото, но не влизаха вътре. Не кацнаха нито на парапета, нито на въжето за пране както друга година.

— И така вече четвърти ден — почти проплакваше Панчо. — А нали е време да снасят яйца. Сигурно ще се преселят на друго място.

Дълго оглеждах и търсих причината, поради която лястовичките ни отбягваха, но нищо не можах да открия. Гнездото им беше

непокътнато, за котката беше недостъпно, храна наоколо колкото щещ.

Безпомощно свих рамене, на което Панчо много се ядоса. Според него баща му е длъжен да намира изход от всяко положение.

— Какво да се прави, Панчо — рекох. — Не мога насила да ги напъхам в гнездото им.

— Искам ги! Искам ги пък — заплака вече наистина Панчо и задумка с пети по терасата.

— Я не бесней — взех да се ядосвам аз пък от своя страна.

— Ще беснея, на, на — зарева още по-силно Панчо и за да вдигне още по-голям шум, ритна една туба за нефта, която баба му бе забравила на терасата, след като за последен път си бе напълнила нафтовата печка.

Тубата се преобърна леко, което показваше, че е почти празна. Панчо продължи да я рита и като че ли малко се поуспокои. Аз се прибрах, за да не взема да го наказвам още с пристигането си.

Чуха се още думтежи по терасата. След това тубата падна долу и Панчо продължи да я рита по двора. Намерил си необичайна футболна топка, той като че ли забрави за лястовичките. Докато се мръкне, тубата се озова далече надолу из градината. Чак по време на вечерята се сетихме за нея. Беше вече доста тъмно и оставихме търсенето ѝ за сутринта.

Рано-рано ме събудиха радостните възгласи на Панчо.

— Тате, тичай да ги видиш. В гнездото са. Мътят.

Наистина едната лястовичка си подаваше човката от отвора на гнездото, а другата ту влизаше, ту излизаше със спокойни и плавни движения. Явно бе, че вече се бяха настанили в своя роден дом, заради който бяха прелетели толкова голямо разстояние.

— Тубата! — почти извиках аз.

— Добре де. Ще я прибера. Стига с тая туба. За друго не можеш ли да мислиш сега — отяде ми се Панчо.

— Тубата е била причината, Панчо — поясних мисълта си аз. — Или, по-право, миризмата на тубата. Смущавал ги е мирисът на нефта. Птиците не обичат замърсената природа. Щели са да ни напуснат като нищо.

— Видя ли? А ти ме пращаш да я прибирам — зарадва се Панчо.

При това положение трябваше сам да вървя да търся тубата. Намерих я търкулната в долния край на градината. Около капачката ѝ

бе текло и един малък кръг от младата трева бе почернял. Птичките по околните дървета цвъртяха тревожно.

— Е, не пискайте толкова — обърнах се аз към птичките. — И вие, и Панчо не знаете, че не може вече да се изрита тубата с нафта. Ще гледаме поне да я сложим в мазето...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.